

Over de kaart op de picknicktafel gebogen worden wordt er nog een kleine wijziging in de route aangebracht. Tig keer voorgelopen en het stukje langs de beek laten liggen. Juist nu in het voorjaar is dit een prachtig plekje hoorden wij van diverse kanten. Gelukkig hebben we Marc bij ons die dit gebied als zijn broekzak kent. Dus gooien we de boel om en lopen vandaag langs de beek. Geen verkeerde keuze zoals later blijkt.

We lopen met 27 Pelgrims de bebouwde kom van Velp uit en gaan de natuur in. Om ons caminogevoel wakker te maken gaan we meteen een flinke steile helling op. Boven op de helling is een kunstwerk geplaatst. Daar nemen we allemaal op plaats. Marc verteld over het natuurbeheer in dit stukje Veluwe Zoom. Dat er dus eigenlijk vanaf dit punt een prachtig uitzicht zou moeten zijn. Maar ja.....de bomen mogen niet gekapt worden. Dus is van oud zicht herstel geen sprake. De heren van Biljoen hebben het hier vroeger voor het zeggen gehad en dit plekje was o.a. één van hun favoriete stekjes. Kan het me helemaal indenken. Zelfs in vroeger tijden hadden ze te maken met vernielingen en vervreemding van spullen, want de gedichten die hier in de bossen hebben gestaan zijn inmiddels allemaal verdwenen. Vervreemd of doodgewoon zo aangetast door de tand des tijds dat er geen eer meer aan te behalen viel. Vandaag de dag genieten wij van de zitbank die het kunstwerk biedt en de doorkijkjes in de lange wand. Die doorkijkjes zijn de eerste noten van de 5^e van Beethoven.

We lopen de bult weer af en begeven ons naar de beek en de vijver. Een buitenkansje. Hier kan ik even heerlijk mijn voeten in het water laten afkoelen. Wat een genot. De rododendrons aan de waterkanten zien er nog prachtig uit. De bloeitijd is wel bijna voorbij maar deze kunnen er nog zeker mee door. Even verder zijn twee ineengestremde bomen te zien. Een bijzonder fenomeen. De bomen hebben hier allerlei namen gehad. Bij sommige vinden we na goed speuren nog hun naamplaatje. Die heren van Biljoen (van Spaen) hadden het goed voor elkaar. Ze waren er toen al van overtuigd dat de natuur een beleving kan zijn voor iedereen. Best vooruitstrevend voor die tijd. Ontspannen in de natuur. Gedichten, doorkijkjes, leven in en met de natuur. Prachtig.

Niet veel later bereiken we via allerlei mooie slingerpaadjes het uitzichtplatform. Mooie tijd voor een korte pauze. De bankjes zijn al snel bezet. De rest ploft neer op het houten plankier. Broodjes, fruit, nootjes en water. Alle pelgrims voedingsmiddelen komen uit de rijkelijk gevulde tassen. Hier ontstaat een spontane pelgrimspicknick. Het is warm, het klimmen en dalen kost een hoop energie. De klimpartijen van gisteren zijn nog niet geheel uit de benen. De warmte en de klimacties vandaag erboven op maakt dat het bij sommigen onder

ons niet zo heel soepel meer gaat. Het sein dat we weer vertrekken wordt gegeven en zo komt iedereen weer in de benen.

Het parkachtige landschap met slingerpaadjes, beekjes en ontelbaar veel bruggetjes is echt een superbeleving. Een lang lint bontgekleurde pelgrims trekt verder. Na een tijdje komen we bij het natuurcentrum waar we onze meegebrachte lunch aanvullen met lekkers uit de koffie corner en buiten genieten we van het zonnetje en onze lekkernijen. Intussen bedenk ik dat we met de jeugd-pelgrimage enkele weken terug hier stempels hebben gekregen. Ik waag nog een poging. Loop naar het natuurcentrum, leg uit wie we zijn, en dat we graag stempels verzamelen voor in ons Pelgrimspaspoort. Met 2 trofeeën ga ik terug naar de groep. Stempelkussen erbij en stempelen maar.

Het verzamelen van zoveel en zo leuk mogelijke stempels neemt vormen aan die je fantasie ver te boven gaan. Hoe het werkt? Geen flauw idee, maar dat het aanstekelijk is dat is duidelijk. Is dit wat Santiago aan het Wad zo leuk maakt? Het zal vast niet voor iedereen gelden. Maar in deze groep is helder dat de stempels een belangrijk onderdeel zijn. Zelfs mijn ponsje van de pelgrim vindt weer gretig aftrek. Je zou toch zeggen dat een stempelkaart een stempelkaart is. Dat iedereen dezelfde stempels heeft. Maar toch.....elke kaart is uniek, elke kaart heeft zijn eigen verhaal. En of je er nu 2 of 20 verzamelt het maakt allemaal niks uit. Zolang je er maar plezier aan beleeft. Onbekende stempels leveren vaak meteen een gesprek op. En dat.....brengt je dan weer op nieuwe ideeën. Heerlijk.

Ik bel naar Marianne om te melden dat we zo weer onderweg gaan. Wij gaan weer op pad. De stevige klim valt ons zwaar. Het uitzicht boven is adembenemend mooi. Glooiend landschap, paardjes in de weides. Dit is een geweldig gevoel. Zo dicht bij huis, maar toch zo.....echt op de camino zijn. Na de heuvel lopen we nog een breed pad en zo komen we bij de ingang van het hek naar de bomenkathedraal. Marianne staat al te zwaaien. Het is voor de 3^e keer in korte tijd dat ik de bomenkathedraal mag bezoeken. Het is een voorrecht hier te mogen zijn. De bomen zitten nu volop in het blad en vormen een prachtig bladerdak. De bomenkathedraal is ontstaan uit dankbaarheid

voor haar tocht naar Santiago de Compostela. In 10 jaar tijd van huis naar Santiago de Compostela pelgrimeren doet wat met je. Het gevoel vorm geven heeft Marianne gedaan met deze bomenkathedraal. Er wordt aandachtig geluisterd. Ieder geniet op zijn eigen manier van deze bijzondere plek. De een maakt foto's, de ander kijkt stilletjes voor zich uit. In de verte hoor ik de vragenstellers hun vragen stellen en Marianne de antwoorden geven. Ik dwaal af met mijn gedachten. Denk weer aan de dag dat we hier waren met de kinderen. Hoe Job hier naast Marianne zat. Een gebeurtenis die diepe heel erg diepe indruk op mij gemaakt heeft. Stilletjes geniet ik van alle rumoer om mij heen.

En dan komt de vraag naar de stempel. Want ja.....iedereen is natuurlijk benieuwd naar de bijzondere stempel. O.....vergeten! De stempel ligt nog thuis. Oeps.....En dan gebeurt er iets.....We mogen met de hele groep dit unieke landgoed over naar het huis van Marianne. Je zou toch zeggen, bos is bos.....maar nee. Dit is niet zomaar een bos. Dit is een walhalla. Diep onder de indruk, lopen we ieder met onze eigen gedachten achter haar aan. Als we in de verte het huis zien liggen staan we aan de andere kant van de groene weiden. Drie paarden kijken heel verbaasd, wat is dit nu lijken ze te denken. Ze maken prachtige bokkensprongen, zo van kijk ons nu eens.

Nieuwsgierig komen ze steeds een stukje dichterbij om zich vervolgens weer rap in de schaduw van die ene grote rode eik terug te trekken. Waar komen toch al die mensen ineens vandaan? En vooral wat gaan ze doen en waar gaan ze naar toe. Wij blijven op gepaste afstand. Want hoe je het ook went of keert. Wij zijn hier te gast.

Ze merken dat ze van ons niets te vrezen hoeven te hebben en gaan rustig verder met grazen.

Wij begroeten de heer des huizes. De stempel wordt gehaald en op de tafel onder de luifel krijgt iedereen deze felbegeerde stempel. We worden door onze gastheer en gastvrouw begeleid naar het publieke pad en vervolgen onze weg.

We rollen vandaag van de ene verbazing in de andere. Ineens staan we oog in oog met een kleine kudde Schotse Hooglanders. Er staan er een paar in een poeltje. Nog een paar andere staan tussen de bomen in de schaduw. Eentje staat er zelfs midden op het pad. Pff... zijn horens zijn dreigend groot. Met veel respect maken velen van ons een grote boog om ze heen, onszelf een weg banend door het struikgewas. Het lijkt er namelijk niet op dat deze imposante beesten vandaag erg veel zin hebben in beweging te komen. Er strak langs lopen is voor de meeste van ons echt een stapje te dichtbij. Dan maar liever even van het padje af en veilig er voorbij.

We lopen richting de Carolinahoeve. Maar hoe we daar nu zo verzeild geraakt zijn? Het is mij even een raadsel. Hier waren we toch echt een stuk van het padje af. Over de omheining banen we ons een weg naar de bewoonde wereld. Ineens krijg ik een uitnodiging om te komen wipwappen. Dat laat ik mij geen twee keer vragen. Gierend van de lach zitten we samen op de wipwap. Heerlijk dit. Het koude drankje daarna is een welkome traktatie na zoveel inspanningen vandaag.

In de verte rommelt het inmiddels en enkele pelgrims houden angstvallig hun smartphone in de gaten. Buienradar wordt geraadpleegd. Ik ben vol vertrouwen, vanmorgen nog een goed gesprek gehad met St. Clara. Ze is met ons vandaag en ons gunstig gezind. Als we na de pauze bij de Carolina hoeve onze tocht vervolgen blijft het inderdaad tot in Dieren droog. Zelfs het Café St. Jaques genieten we buiten op het terras van restaurant /bar het Schilderij. Ik bedank St. Clara voor haar goede zorgen voor de pelgrims. We hebben een geweldige wandeldag beleefd in de prachtige natuur van de Veluwe Zoom. Veel verhalen zijn er verteld over de bossen, het onderhoud, wildbeheer en oude verhalen over de heren van Spaen. Wat hebben we genoten bij de bomenkathedraal. Een unieke plek. Dank Marianne dat je ons zo gastvrij onthaalde. We hebben genoten van je enthousiasme en deze prachtige plek.

Dank allemaal dat jullie erbij wilden zijn. Wij hebben ons uiterste best gedaan een mooie onvergetelijke wandeling te verzorgen. Dank voor het delen van al jullie camino belevenissen. Dank voor jullie zijn.

Graag tot ziens bij een volgende mogelijkheid om samen te komen tijdens Santiago aan het Wad. Kijk op www.santiago.nl/regioroute

voor de mogelijkheden die er nog zijn tot en met 25 juli 2018

Buen Camino

Anita

